valeant essentiae entia rerum et illa etiam quid enim cognoscant videndo in alio quod ipsa
et in adoratione. Dico 3° non repugnare Angelis et Beatis videndo sic quod ipsa
per essentiam propriam non attendendo ad numen gloriae aut lumen infusum posse essentiam entia rerum
et ed non etiam id dare per essentiam Beata aut lumen infusum cognita. Et quod Angelus et Be
atus quo modo intuetur mysteria divina et mala non dicit quod sit agnoscere quia
ritae impossibile earum multitudinem et mala ut distinctas et prae sparare Deum adoraturus ex
ipsis Ecclesiae et sparatione fidei ex rerum ut sit rationis instigaret. et primaterna de eorum
sit dari posse cognitio distincta et quia in eo mala lib. 2 physicorum cap. quae 2 art. 5. quod etiam
ni posse cognitio propria, propria et aliorum, quod si admittit ex rerum a Beatis et Angelis essentia
bile: non Angelus propria propria et Beatus quia visione beatitudinis essentiae cognoscunt eum
dem et alii propria seu propria virtute et in adoratione attingent. Dico ergo videtur non posse
Deum essentiae entia rerum non mittere in Angelis et Beatis ut haberent mala cognoscendi in quae
pulo limitatis, quia quidem posunt et sic sic quod eum Deum aliquando cognoscere ex quo
ipsa potest moralis aut physica repugnantia esse Beatus.

Dico 4° Angelus tum bonus tum malus spectata natura sua cognoscere posse
re quinque entia rerum. Probatur 1° quia Angelus non repugnat abstrahere ut si
ant essentiae multae, diversae representantes, 2° quia quod sit, 3° omnipotentia Dei, quia in eo non est ut
quae possit methaphysicae aliquo modo calumniare, 4° quia ratio ut ordinemus dicit 5° quod
nec essentiae entia rerum ut ante partes in cella recensentur. 2° et probatur quia Angelus cognoscit
sit demonstrationes et syllogismos propter in ipsis quae possunt eiusdem entia et quia agnoscunt posunt
rerum, aut fide nisi authoritate creata esse et audiatur posset haerent in rerum probatis, quia
testimonium sufficiens credibile ad intellectum aliquo non est probatio aut credibile sed dicta
et non est cum periculo faciendi venum falsi et quia non est tanta varia, tractatus de Angelis
lib. 2° cap. 39 nota 4. Denique valerent essentiae entia rerum. Dicit Angelus posset non cognoscere
perfectioni posset quia essentiae negant entia rerum stando ad hunc in quinis natis 9. Dicendum ad
stantia quia illa species haud tanta unicae et eumdem posset esse dissimilem in omnibus ex ordo primum
probabile aut fide creata, ex quo oriatur unum habere quod aliquid ad nihil et sit tacidem albedinem
et quin quo habet ex rerum in puerget.

Dico 5° ipso dico considerando abstrahere intellectum quia cum sit spiritus non ratione
nam posse essentiae entia rerum: repugnare non quia stata non est in ipso invisibile
sed in ipso dico esse unitas hypostatica. 1° probatur quia se ipsum: 2° ex eo quia quod ipsum dicit tam
quia cognoscit et cognoscat res perfectissime et in se sit: quia essentiae negat entia rerum ipsa rude
rei et ad salutem huius aliquid non stabilare. 3° quia quia Deus quia in oppidum dicit primum
cum diversae perfectiones ipsi dicit tum parte tu moralis. Neque inferre non dari intellectum agentem in
ipso dico suppia opinione in S. Thomas 2° qua quae 85 arte 2 et ratio non quod ducuit quia inspe
ui entes rerum ut et ideas entium rerum, quia non est unitas aliquando ipsum dicit esse quia
ui posset addi ad actum unum quae sunt causa ratio quia illa ipso dico esse invisibile et in spec
tio natus ut et virtus agens tamen illo non alteretur quia quia spectatione esse unum divine

bat spēiēs, sic et pro aliis rebus, sed singulis [illegible] in [illegible] [illegible] [illegible]

Sicut in 2 distinctione 23 quæ unita est Cajetanus cap de quantitate 2am intentionem de relatione rationis, sicut negationes, quæ aliquam non sunt sicut 2 intentiones, sicut quia punctum ut unitas punctorum et aliquam unitas, si non ut negationes, sicut 3ia negatio illitatis in albedine, et negatio alterius in hoc aliquo, huiusmodi, quia non sicut sicut in rebus de quibus fingunt poetæ, imo potius oppositum albedo sit illitas, et hic at. 2 si de 2am intentione de ens reale ut negationes et privationes quæ oppositum sunt et 2 intentiones non dependent absolute entitatis: ergo ut de ens reale constet 2 intentionis non definitio entis qui dicit ea supposita quod constat. 3 si de 2am intentione de ens rationis ut nullum sint negationes, sicut et privationes insurgentes a solo intellectu cum puncto tempore. deinde de ens rationis de 2am intentione quæ dependunt entitate absolute ab intellectu adhoc ut pars dicunt de aliquo illius constat.

Non ita apparet de capite arbitrantium et cum alterantibus relationes creatorum, ut huiusmodi commodi de 2am intentione de sit manifestum entitatis; dubio nimirum ens rationis prius quod non est nec esse potest a parte rei: sit omnino contra aliquid a parte rei — — non prius est unum de in se quin alterum: cum ut primum visibile de visibile quin hoc [illegible] aliquid adhuc a [illegible] posset fieri dari contra talis esse forma, et si forma posset quod est aliquid ens imaginarium: posset quod esset si posset cum semper suppositum proportionale quia quin detur contentia: et cum relationes creaturarum prius sit ens rationis, ut ita quod dicunt cum Suarezio tomo 2 metha disp 54 sect 6 nro 6 pro hujusmodi. Et huc et revocari possunt loquendo de relationibus rationis, quæ relationes Dei a creaturis existentes non et illa possunt dici fundari in denominatione extrinseca quia in ipso Deo sine ut est capacitas atque adeo non punctum adventus relationes etc. manifestum est. Quidnam non possunt esse prius a parte rei quod prius et in esse positum est et primum. primum non est quod esse, sed ens quia quando id quod est esset: ergo primum non est relationes ipsa, in qua sola datur contentia formaliter.

Et si quis mente quod ens accidens stringens et ita ad tanquam non possit esse esse: sed relationes creaturarum in Deo et ens stringens non dependent effluite ab entitate creata in quia adhuc consistit, et negat Deus esse a parte rei, sed in primitus operatione ac sic erit 2 intentio ut religiosa relationes relationis, ens ad eas nihil pareat in hac atque in illa. Dicis ergo esse prius cogitante quod detur punctum prius a parte rei quia nimirum creatura. Sed quia supponitur falsum dictum autem esse punctum prius relationis creaturarum in Deo quin tenet esse ens: non punctum prius cum habet relationis esse et accommodabitur regula dicendi, si relationes et realis punctum prius ipse operatur male positum aut negat in dependentia in ens ab entitate: relationes non ens hinc dici punctum prius ens sine prius et accommodabit nullam actio realis unione produit ens ens, sed actio metaphorica. deinde nulla negatio realis cum dicit aut unit unione ens ens, ut semper negatio aut privatio realis a creatur ens ens ut posset absolute dependere. Non colligit autem creatura et in punctum denominat creatorum quin Deus uere et apte ut denominate creatore: ergo fiet amplius entitatem huius ad essentiam et punctum prius relationis creaturarum sit prius punctum relationis.

Deffectus et dicta inde subsequitur obiectum esse rationabile ergo reale

ut se ut rei realis amoris et tri è 2ª intentio ñ in eorum rebus amatis nisi ipsa mente apprehendatur illud nihil ulterius qm fuerunt; sed in eis res realis è intentio. et ipsamet q̃ ei cognitio et visio sint denominationes realis sed q̃ 2ª intentionis ut dependent a tertio intellectu et pro ipsis ut eorum rebus intellectis et visis. Et amabile est 2ª intentio, ita ut eorum rebus amatis ñ a mentis apprehensio: sed bonitas: aut eorum res amatae ipsum quantum diligit: ab nitas apprehendit a intellectu ñ ut ita sed ut a dione sive q̃ unitas nequ operari ipsum ut ipsis adhaereat et sit pro calefaciendi ñ ab efficiendo: calor ñ ipsum nihil est aliquid ab affirmatione ut sit negatio: attingere abilla dependere ita a dione sive q̃ in ratio distantia calor ñ ipsum.

Ad primam diversitatem denominationes et cognitio et visio dicuntur a pe rei quae sunt a pe rei horum dicta cognitio et visio quae sunt a pe rei id est talis denominatio sit 2ª intentionis: neque obstat quod supponunt intellectum alias quia non cognoscunt ut eorum non talis suppositio et eorum intentio dependet ab intellectu affectus, ñ ab obtentu: et dependentia q̃ in dicione 2ª intentionis vinculum est et obtentum ab intellectu nulla suppositio id est ita periri valeat: et habet ñ in entibus realibus superiori dubitatione denominationes propriae et 2ª intentiones q̃ fiat ab denominationes sit opus intellectus denominantis ut pinxitque ordinatum ut opere observatur Basque id est pinxit dicit 115 no 2: aut denominationes cognitio et visio hominum relationes non sint cognoscentis ad cognitum videntis ad visum in quibus sit obtinens entia sic ut in Ill: et in hac ampliore fieri et respectio de relationibus creatis ad de relationibus cognitis visis et visis id est sit ita non ipsa totalis dependentia intellectus obtinuit.

relatio quia est 2ª intentio et tri est hinc et illo in ita hanc relationis sit ut

est ut ellum è niale quia; ignis calor, ignis et relatio a pe rei totaliter in relatione

esse dicit de hominum inferioribus atq ad ea ante intellectum operatio, q̃ data 2ª intentio sphera vinculum

intentionis 2ª intentionis. Et secundum naturam rerum sit ita non in eorum tali relationem ante actum intellectus

ut in primis eorum ipsum sit non ea tantum relationem ñ in quibus ad ipsum ante rem quod est pro ipsum ut pennis actus

intellectus corporalis operetur huius infinitum q̃ delata 2ª intentionis quidem negat ratio ad calydiam

id est eorum aliquis rei intellectus et affinitas in 2ª intentionis et sphaera opleck y ore id est sit

pauci dicit inter praedicta omnia intellectus. Secundo enim ut ipsum entis et sicut

2ª intentio ut natura eorum est a pe rei: sed talis veritas eorum entis q̃ a dicione intellectus apprehendit

ut sit formula inter res et divina intellectus illa sapientia. q̃ in dicione 2ª intentionis apprehendit

quod est 2ª. Et ipsum quando eum veritatis transcendentis et divina cognitione q̃ res intelligunt

species huius dicit: quia potest idea species participant q̃ in ordinem ad veritatem sit affectus

ipsum hinc ut dicit q̃ fiat in divino intellectu in q̃ affectus talis veritas superiori quia se et absolute

antecedit divina cognitione nisi intelligendi modo ratio, ad ea ñ dependet ab intellectu divino quia

ea est ut definit est 2ª intentio. Veritas transcendentia ut res ipsa inter res abstractis: et

quae cognoscibilia ut pinxit sunt fuerunt intellectus in suo ipsum finali et sic indicantur veritatis.

Tertio ut 2ª intentio convenit rebus abis quia mentis subiecti cum utraque

tua ipsa est ut 2ª intelligatur pingi a pe rei pertinent sit pulchrum eis est relatio intelligibilitatis

Seu qd potest esse speculative sumpti absentia. Respondeo, quod 2ª intentio participat
partem entis, et accommodatio rei parte illi inviat, et habilis potest adscribi, quia
sine illi in supposito actu existit, quia parte rei. Sed esse aliquid sit 2ª intentionis, ut 2ª
intentio ratio potest mente pluribus partibus abstractis, sed intra, et ita oriatur ab 2ª operatione
intellectus, quia ipse est id quod est 2ª intentio ad hoc, parte sumpta, parte intellecta
se habet ordo sui prae praedicata nisi aliquid, non, quia sum relative absentia
de notabitur 2ª intentio: dicimus, dicit, quod repugnat dari aliquem relationem realem
in ea de 2ª intentione, aliquem relationem dici praedicatum aliquo subiecto vel intentione
quando aliquid praedicatur de 2ª intentione absolute, specialiter, cum negatio hominis
non ipsius dicitur, quia non sunt ut sic in [illegible]

In ratio praedicandi intentionis parte, quia potest non esse in
esse aliquid, nulla relatione non, ipsa addere diversum in 2ª et 2ª
intentio rebus conjunctis absolutis, et utraque 2ª 2ª 2ª 2ª 2ª 2ª 2ª 2ª 2ª 2ª
intentio operatione negatur, cum repugnet rei quae 2ª intentio, intellectus 2ª 2ª 2ª 2ª
quidem alius actus intellectus sum practice potest: et non est actus, de cum cognoscit potest spe
culative sumpsit dependere 2ª actu practico: si ita detrahit accipiatur solo
2ª intentione parte parte, nedendo parvantis, et inspicienda illa alia
ad 2ª intentione spectat. Sed ratio ita dabit obiectio, parvi momenti
dissolvenda, dicit esse 2ª cognoscit, et 2ª esse intentione, non dicit actus intellectus
sumpsit 2ª 2ª 2ª 2ª 2ª 2ª 2ª 2ª 2ª 2ª

De distinctione rationis et subsistentiae inter Signum et Significatum Petrici.

Ad intelligendum distinctionem esse duplicem alteram ex ratione rei; vnam alteram ex illa supponere nullam dubitationem cum distinctio ex ratione rei, seu realis, seu modalis, faciat unum apud rem duas abalio, quidquid ipse separant esse praeter signum a rose praeter significatum; non tota superest hic controversia circa distinctionem rationis quae duplex a nobis vocatur rationis et rationis ratae: illa absque ullo fundamento cum alterius extremitate quae possit totaliter controversiam dirimemus. Sed si ponatur distinctio rationis ratae esse quae distinctio non fiat unum distinctum abalio nec a parte rei, nec distinctione cum cantum fundetur, non modo intelligendi intellectus, non ulterius in re ipsa conceptus admittat, quidquid ratione signum oportet esse distinctum saltem obtinere a suo significato ut sicut ex definitione rationis accepta, et a nobis ut ita ponitur; quidquid distinctio rationis ratae si ponitur.

Dicunt quidam aliqui a praecipuis et distinguit abscondit plane aliquo a praeter putare: sed ubi tamen non venit distinctio rationis ratae, quae fuit unum distinctum abalio et stare existunt. Ex tale dictamine et ratione et intentione sed reperiri in aliquibus quibus quidquid non a praeter putare, nec a praeter putare, quod est existimatione tum aliquibus distinctis in dicti dividuate a sed intentione sine tamen aliquibus quidquid non sufficit, cum nihil distinctum in dicto significat sed maximam identitatem cum fundamentum tale attinet et nihil obstat in re et ratione, quod ita subsistat distinctio ad speculationem praeter in uno aliquo aliquid aliquibus existit nulla concludunt distinctione obtinere. Imperet, quod sit ratione illa distinctio speculativa videtur, nihil et praeter in eodem praeter dubitare ratione significantis et ratione significati pingi, quod erit finitum rationis cuius ministerio id adscriptum erit significatum rationis rationalis. Ex illaque nihil aliquid cum ratione cuiusque illorum praeter sed et nihil inter se separatos nec cum praeter absque adeo separationem existimare, cum hic absque ullo dubitatione distinctionis rationis sed intentionem venit inter ipsum praeter a praeter praeter et a praeter putare, non ita inter ipsos illos distinctos quidquid non nec quibus sint ne adeuniuice significatum et significatum aut res ipsas.

Dicunt et distinctio virtualis seu rationis rationalis nativo exigit et ipsum inter significatum et significatum et talis distinctio ipsa sit, et ipsa. Adeuncque ipsum prius dicunt distinctione virtuali ipsum illa esse quod datur inter rationes obtinere immane et expulsa aliquibus ipsum unum ita quod indet abalia ut non includatur praeter in aliquo obtinere alterius; quod et ex ratione hoc ita multo quod intellectus quidquid ut non includatur intentionem in aliquo obtinere alterius: nunquam et est obtinere ex ratione cum hoc aliquibus ipsum et ratione aut non non ratione aut non non ratione: dein et ratione et ratione ipsum ita ratione, quod non ipsum et est ita non existit ad se ipsum nulla a aliquo et nostra de natura identitatis. Imprimis ad reperiri inter rationes obtinere quae unum includit praeter alia in aliquo absolute et adeo quod sit quidquid secundum ipsum et dicit quoque penes ipsum explicat et ipsum cum quibus tum in re causa dem et inter ea et illa inter aliquid et illud et alia et dicta in aliquo esse: et inter esse dicta et attributa tum placitum aliquoque ut alibi ex quibus ostendetur.

Ubi igitur dicitur quod ipsum a signum et ipsum et commune et tamen quod ipsum commune tamen sentat: Id dicit ipsum sit virtualiter distinctum abeo obtinere et quidquid distinctio virtualis inter signum et significatum sufficit. Maior pace non dicitur a magno sui obtinere et ipsum signum illius minor ex eo cum hoc: quod significatum ipsum et significantem ipsum inter eos

illud unime exprimere, et ita sit dicit quod abipso cabe pene xpiae opere et de ipsa
mir quo caperite dictio virtualy inipsa: et dictio virtualis seu rey ecaba
se ipsa, sunt fa satis ad rem signi et de ei omne rei sui signati: ut bene Ric lib
2 de inbapetatione gree ad arto 2 dui xedunt nulla poa oceata cognoscere ably sig
no sit in actu 2 quia xpi exp sa et ter asserunt de xpi et signi in actu 2 rei
sui ata unime. § Dri sit ut xpis ille singly sit signi reale ens et existens cogni
tus p alius xpi rei xpis in cor gm 2 ario et unime repsentat: ade
q a de xpi entis, dicimus, 2 ario et unime, q n ans ete signi rei, signati 2 arie 3 eius
d xpis singly, q mediate ete 2 ario includ ete in xpi ein dictus xpis ipse dicit distinct et ppria
repsentatis: h si ita xpis singly distingt a seipso expimente, nec ster repsentat ppria
2 ei sit pocis sequelis gda posito 2 arie dto ym imago ppria sui ipsius: nec dici pot xpi
illi singlis ee signi xpis et mediate rei, xpis cos sigd talis xpis singly unime et exp
la repsentat xpi cee cu nullu heat aliud immediatius ad gd prius tenite ac ipsum ei
rao signi sed et repsentatae xpis pa prate si hae a immna rei alicuius obti ita
et illo erit rei cuius d. Dicis tale xpi exprimere xpis et mediate xpi in cor ex
eo qd tale dari cee. Sit. Sed 3 q exeo qd obti cee sit n tollit cominus signiete et repsente
ti dicte ut inpae, et pet in ipsa hoi in cor q unime ex xpi repsentat hoe in cor.

D 1m dicae dari 1 n regnite maiore alicis inre signi et signiabi
ym inre signi et poa cui signiat: alys signi nec virtuate distin
gr aliqndo a poa: Ita dicis rey ecanti suppet: maior et xia inuere colligere ni
ex xpi q n intly anglicus se ipsi cognoscat ut signi instiale suos actus ueniret qal
dicis in notia illorum, et si intly angliey non virtuate distingt a se ipso, q. Qd sup
maior, nqd minore et ad p aae dim intte angli n heie cee signi instiali nisi put
cognoscite et aptes e cognoni: et tune plus im virtuate a seipso distingt qd ad inuotiune adi
cognoscendi aut apte ad tale actu q m ait intly sui se et specialiter specialiter n inclu
dit: si intly sic poa respiciens alia et hens apte ad illu n includit prate in suo xpi
alia et aptem: alion a ipsa poa, prest actu et inre pugnantia: qd e yera sta. 2°
Arii pot dicibus ad aliqd nqd maiore q maior dicis exigit inre 1 arii signiabi et xpi sig
nii exeo qd sit nota signiabi ym inre signi et poa cui unius n de specie nota: q pluis n exhau
rit difficultate n aut pat signi specie: hoc si ut e nota signiabi ita inseruit poae.

2° Deus pot efficere ut unus xpis prate et 1 arii tenite ad se ipsi:
q tunc nulla dicis rey vrate: sed vanity inre ueniet. Ha
ary ostd q Deus efficere poe ut quod xpi percipiate intuitive alius xpis futurus, q se po
rit efficere ut ita xpis ad se ipsi 1 arii tenite. Ex quo ary ni inuolunt repugnantia et
ad p aae dim n repugnare 1 ario et unime unus xpis repsentare aliu distinct futurum
ut nec repugnat imaginare Deum ipsum repsentante futurum: maie ti repugnabit
eum xpis se ipsi repsentare futurum: ui absolute et plenius n teniat distinct obti a xpis
singlis repsentatione: nec, si poe ita aliis 2 obti 1 arii et aut parte in sui a sing

alius forte ita externa hic specificabitur: ut implicat contradictionem et posterius in eodem genere
sit causa prior ut virtus ita potest se ipsam parere, quare erit ita externa ratio sui. Ro
dimitto ergo, quod dixi, quod posita ibi causa et dicta in actu et actu: tunc mate fieret causa
in ti: prate ut posterior illa dicta quia expressa in nobis ut ing exercere ita externa, et in hypothesi pos
ta longe ante eventum in jam quod est, sit actus et actus adhuc praeter: forte quia sit minor et obl
ut dicta spiritus futuri aut praeteriti nihil addat ratio praesentantis et representabilis.

Dubitatio 2ª circa 2ª spiritus corporis quia ex ratione rei abstractio specie singulis in mente cum
exprimente spiritum in virtuate tum distinguere abstractio indivisibilis agg
abstrahit, nec ab alio efficiunt rationem aggregate abstractio quia aut aliquid potest.
Sed spiritus corporis non abstrahit ab eodem spiritu quia non agnoscitur non spiritus singulis neque a seipsis
abstrahere spiritum in corpore et non tendere simpliciter in se spiritus ratione causae tendentiae potestas
habere spiritum in corpore et ex spiritu immediate separatum ab alio et propria singularitate alicuius corporis
secreto spiritus in eodem: et ex spiritu immediate separatum ab alio et propria singularitate alicuius corporis
secreto in se spiritus. Quia nulla maioris et adaequatae illius et minus dicitur spiritus corporis non abstrahit
a spiritu singulis quia immediate non abstrahit: tunc sicut excogitat principium et spiritus singulis
abstrahit spiritus corporis in se et habet corpus abstractum sicut ab alio a quo immediate separatum
et ratio quia sicut abstractio repraesentatio non alio nulla ratione indivisibile et interior spiritus
abstrahit eius et ratio tunc dicitur: et affirmatio praeceptis abstracta et relativa: alio quod spiritus
ut sic repraesentatio non negatur esse ratione singulis et principium relationis: propter quod creatio
identificari ut ibi huiusmodi singulis et de illis ac effectus affirmari ut hic in corpore abstractio
a duobus indivisibilis non inferiorem sic immutatur spiritus et dicitur sicut abstractio a quibus ratio
quae abstrahentur et sit ab alio hoc et spiritus corporis et spiritus: cum sit ita effectus postulatur
quia effectus et non contingit esse.

Et expressatur Iulio quia spiritus in corpore abstractio indivisibilis ~~[illegible]~~ quia ratio
posita spiritus non potest sicut abstractio ab illis alio in spiritu indivisibilis dicitur de
ex: et dicitur in certe quia ita abstractio non potest esse de spiritu a praeter, sed esse non tum
a quibus quia potest abstractio, quod tum esse essentiae ut ratio spiritus sit libera et absolute quia ab illis effectus
Statim indivisibilis separata cum sic et adhuc esse ratio rationis cognitionis relinquat. Sed evidenter sequitur
non esse opus spiritus singulis quia tendere in se ipsum ut a se ipso sicut spiritus corporis abstrahit
habet: Ergo sicut si exprimat spiritus esse abstractio nulla ratione singulis et cum spiritus respiratio non
in testi ad esse eodem modo sicut et abstractio in esse et non ratione singulis illius spiritus quia
et sicut entitas in ad esse ita corpus spiritus esse sicut hoc modo se habet instar entis in
quantis subsistentis et detractis: quia cum res sensibilis se habet ut abstrahit spiritus esse ratione
sicut se habet instar entis quod ordinem ad omnem incertitudinem disputat quia immediate expressit in statuitur.

Ad 2ª in signum et significatio data realis suppositio relativa quia non ratio spi
ritus dicitur ex ratione rei in re oritur relata aut saltem quia ut videre et
videntur quia non; quia virtualiter non natura nec suffit. Ex infinitum dicitur data in et opposi
tio relativa non exercita tum in re extra virtuate dicta ut sit in oppositione specie ad medium,
quia ad speciem, ac utrique ad ipsa partia. 3º signum et medium in re quia cognoscentes et cum
signata: sed medium dicitur ex ratione rei aberitur, et signum a significat. Ex excessu

maiori dicit, quomodo media dicit, quia extrinseca ab extra, sicut medium reale, mate-
rendi: sicut sic medium intentionale fratre cum primo in re quia signum regit, supposito, me-
dium intentionale dicit quia cognitum abaut extra ad sic operationem tali extrinsecum. 4° signum
est nota significati: sed nota dicit quia actualiter abilio in cuius tali, quod dicitur virtualiter seu
sufficit nec extrinsecum. De signum est nota intentionale specii significati quia cum dicitur virtu-
ale stare pro. quod actualiter est pro stare pro.

Sed dubitabit signum stare illud tantum aliquid importare distinctum actualiter
significati ab signo, quia nisi requirit dicto extrinseco rei aliquo ante operationem
intellectus signum non representat nec potest cognoscenti aliquid distinctum ab regula cum non talis tantum
importat distinctum absolute quod abstrahit a dicto extrinseco rei et virtualiter non signum a pri-
dicti representat intentionaliter sed significati potest cognoscenti: signum, inquit signum et significa-
tum sit respectu non virtualiter dicitur. 2° signum est aliquid rei sititudo rei significatae: at
quia sititudo postulat entitatem distinctam actualem extra rem, quod dicit sititudo rei cum Sua-
rio tomo 1° metaph. disp. 2ª sect. 3ª n. 10 aliqui posset dubitare, ipsa maior distinctio requi-
rit quam virtualis. Ex signum est sititudo inter intentionale quia non deposcit distinctum
extra rei ut postulat realis sititudo ut aiunt Suarius et religiosi Scotistae antegressi
et seniores ex quo petit in quantum agendi. Quod D. Aug. et D. Athanasius dicunt requirunt
distinctum inter imagine seu sititudine et rem cui de sititudine loquuntur si de imagine seu
sititudine recedit ut a Sto dicto n. 11 patet in huc de imagine et sititudine intentionali.

3° Ex quibus significatum potest signum quibus in cita quam exprimit et a
recipitur in dicit debite cognitio significati aliud et minime tamen ad ei in
dicta ad se actuate et reflectere in se ipsa mediate quod ei solidum cognitio sed debite quia
exprimente potestate sit intentionis quinimo et debite tamen ad ipsum Deum a quo virtuate sit
dicit quia potest de ipsa reflectendo ex primata a sed recte poterit cognitio significati minime
trahi ad hoc significatum a quo virtuate in dicit et ut ad cognitio minime tamen: sine fate
tenderet in se ipsa esset quae ut petit in quibus entis existit reflectente ex sin cit ex pri-
scia entia inequa id quibus significatum recurrere, quia cognitio significati tendens in cognitio in cita
re quia signum dicit distinctum extra rei natura recipitur inter significata. Ex se ipsa mai
ri potest minime in re quia solum dicit cognitum trahi ad obtinere virtuate sit ab ipsa
dicta nec reflectere de se ipsa mediate et ad rem et ad aliud sed illum et quia reflectere
minime et ita sui ut alibi expendetur quia cognoscendi non cit nobis certus viaggio
perfectio extra pri debita limitatione ad supremum regula a sensibus et maior ratio affir
mandi ideo si quibus petit minime trahi ad quibus cum in dicto stabit in quo existit separatim per rem cum primo in re ab illo significato? dicta cum
significatum semper in cot stado in quo et quibus existit quia intrinsecum constituit: et id et
negat talis quibus minime et aliud ad hoc dicta intrinsecum in stabit significatum trahi quod et
exercite ad se ipsa tamen, hoc per dictione natura et sufficienter trahi signum et
significatum in maxima habitudine dicta sit.

Verum si quis dicerit oppositum prima huiusmodi dicet quibus significatum quibus

ee signum a re rei realem aut instantiale cum aliqua entia concipiuntur representant defini distinguere realiter aut modaliter ee cum poterit signum 2 rei aliorum aliquium, singulum ejus implicite et 2 rei representat, aut sed aliquando sub aliquo in eorum cum abilitate talis aliquis singulis creatis distinguatur. Et id fuerit in aliquibus entibus ac in rebus spiritualibus, significatione non in eis, si cum illo separetur tum se ipso ejusmodi sub rebus cum eis stirpes, pa. 1. aliquis entis separatis cum aliis entibus a quibus separatis distinguere et non quibus cum aliis nobis singulis a quibus creatis et dicuntur exunt signa 2 rei cum illos quae mutuo ea signarit, tunc non fine separatione hic cum separante cum ipso aliquis rebus cum distinguere et representans quod id dicere in voluit. Ita quoque poterunt dum de littera A, augusta ad significandum Deum et sonum A, ad significandum ex instituto littera A.

Dicunt cum aliis Dii aliquis singulis ee quae signum 1 rei aliquis cum, si separetur cum illo quasi ee identificari creatis cum aliis aliquibus singulis tunc in in eadem fuit obtinet distinctione realem repugnante ad signum et significatum non quia cum nulla alia prima realitate seu realitate inferior aliquo non distinguuntur quae creatis sit, interiora nec ut ordine addita ee quin separatis cum uno inferiori, nemo in eadem distinctione reali cum illius quod distinguitur creatis inactus signato a aliis inferioribus 2 in aliquis cum quibus ipsum identificari cum aliis aliquibus singulis distinguitur creatis in actu signato a rebus singulis non quae creatis representant quod distinctio realis in hac opere sufficit ut aliquis, si quis sit quod signum in cum et alia aliquis representet dari cum et ad ente non aliis quibusque significantibus aliquid ee a quorum non distinguantur nec cogitantur. Deinde nulla repugnat entia eorum a non nullis, nisi aliquis singulis sic mediante signum et 2 rei sed tale et sola distinctione virtuali cum signum et significatum quod aliis aliquibus quae creatis mediate et 2 rei intentate a se et cum includuntur in aliquibus quae et cum representantur aliquis in virtuate rebus aliquis species sed de his et illis 2 cum intuente signaque et representione latte autem species multiplicantur.

Et dubia ad signa adducta explicantur Sexto 2.

Dominus videri valeat signum quod aliquis posse non posset significare. Negetur signum stricte et esse non potest in habitudine ad res significata sed et in habitudine ad eos cognoscentes idem non significat quia aliquis posse non significat, tamen sit significare nullus erit significatum parte et rebus effectis distinctis. Si non sit posse posse quod significat cognoscat nec posse, erit entitas significat quod ad significata ordinatur ut 3 quod entitas aliquis non in tali significato habitudine ad eos cognoscentes non distinguitur a illius entitate, entitas ita significat quod non ordinatur quod ad significandum ut entitas sumi erit possibilis tamen sit posse posse cum significat quod significat et effingitur signis et non ordinatur quod ad significandum. Secundo 2 quod si non erit ee signum si non detur posse cum significat tunc non habet id cum ad posse cognoscentes cum eunis est 2 signum. Attamen non erit opus ut posse cognoscens cognoscat autem non sua posset tria nata significata quod significata cum sufficit quod Dnata elevata valeat attingere ad significata significata in quo saluatur dato signi existens in habitudine ad significata et ad posse cognoscere et ita sit cognoscens posse sine nata sine Dnata et devenire posset quod tale signum in cognitione significata: ut quin ipsi Dnati ut ipsi exempla dei clare representent et sit sine gratia signa quod

q̃ intellectus elevatus per ministerio illus. devenire in cognitione rei significate

Et colligitur impossibile esse speciem Dei repræsentativam esse de fide. P. Suarez

prima pars summæ Theologiæ lib. 2. de visione Dei cap. 5. nro 2. et Jacob

Granado disp. 13 sect. 2. mi. per n. 5. et diuinitus Deum ab alijs creaturis, ipsorum de fine rei di

uinitus species, ipsorum Dei esse alicui rei creatæ significare, ipsorum ipsi Deum: ad hoc neu

ipse Deus fecit speciem ut per signum aut aliquo mio se ipsum redderet. Deus nisi utitur speciebus

ut signis aut mediis per cognitionem talis species est eis impositis ut quod entitate ad esse ordina

rete adhibendum in cognitione operante speciem representativam: mio et mialia in praeinte

rep sentatione speciebus quod non est intuitum immediate et effectum ad cognitionem efficiendam

deriuatum. Verum si per impossibile daretur talis species forret signum cui et per impossibile exsuppose

tanda esset pro cui talis species significaret non esset ratio entitatis ex illis resultantem ad pro

cognoscente quo posito nullo ponere huius gm ex pluribus esset ut ex illis signum species impressa

ipsorum Dei: quia species impressa separata nullo pro et per impossibile per illa cognoscens quid

enter colligere tale speciem non est signum dessi pro cognoscenti: ut si signum stare negat

abscissum ab eo re significato sine habitudine ad pro cognoscente stare nullo mio potest.

Primum per illa sit aliquod signum sprie sui diuinum intellectus Rabulio Kem

gatuia cui Suarez et Pedisp. 57 nro 24. Suarez citatus lib. 3. cap. 2.

dum asserit sua divina et simplicissima mente esse abstractum disjunctum aut alia sit emp. sub

one, P. Thopab. et loco alijs, Antiquioribus et Rta. cover. Et cui si pro cognoscens sui

cognitionis significatio in cognitione significati sicut dare alijs principia sed virtualiter omne

cognitione signi et significati aliquid cognoscere returnum quidem aut sui cognitionem alterius

ut quæ maxime requirit ad rationem significationis intentionalis sed Deus non cognoscit rem quidem aliquid

relatum per medium aut ex sui cognitione alterius ut talis mis cognoscendi sit de

pendens virtualiter in pro et virtualiter ex quibus quod oria argumentum emphatione in Deo

ut alibi ex ipsius distributio, nam Deus absolute ab omnibus rebus impossibile et possibilitate et

dependentia oria attingit omnia sit ex summa perfectione sui videre et velent

creature quod obnubilatione in cognoscendo alterius signis quod divina cognitio speciei non est

per signum instrictile nec per fiale sed sit prius effective movens et per ipsum ad cognitionem et ipsi

ipsa organum in pro cognoscenti dissimilis prius operanti quod dessi a Deo quod ab eum

diuinus intellectus sit prius per se sufficiens entis ipsum cognoscere quod cognoscibile et sine

ulla dependentia ab alio ab aliquo supplente sed ab alio; nam ab alio in re

quod ut sui extrinsecus cognitionem divina sumatur dependentia.

Et de species expressa sumptus quod ratione intellectus sunt quantum alli

mabe id quod repræsentat quod sit in Deo et signum fiale excepto mu

rejectis quæ ex divina cognitione species sed et tunc Deus ut per naturam significatio ipsi Deo

tum quod nro signi sed cognoscere per signum deducat perfectione entis quod in Deo quod

et maxime superaxis sunt ex tanto infinito excessu tum quod species in Deo ne

uitentur quod ab ipso divinus quod ex ratione: tum denique quod species essentialis in Deo nul

lam admittit possibilitate rei diuinis divinus intellectus prius alij mio obtineat rationem

ni ipsi significati cui sit et unime unico intuitu spectatio tum scilicet ipsi in mysteriis altioris et
Omnipotentia è nullis pie dari signum et existentiae vi Dei, quia signum in sensibus est
optime observatum cui Deus vitatis sortes vi logica disp. 8. ubi explicate mihi loquendi
in Deo in expte illius signa existibilia esse necessariant. ~~

5m. Quando Deus agnoscat ora signa tum matia in existibili? Ex
intuitu divini speculare talia signa significare ut spectata significata sotria
illius creat. nā speculando signa cognoscit eos significata vi eaeti cognoscitis signi et species
summa perfectione et species independentia a medio aliquo in cognoscendo: sed tum sum
tantum attingendo signum speculat significati negat vi pte cognoscere illis tamquam entitati
illis et signo nisi cognoscatur illis quae significatur: ergo tum cognitione indivisa et involuta
quae tendit in signum ac in significati. nā cognitio divina aeterna tendit in signum et specialis
se extensiva cui ory cognitio Dei esse extensiva sit et aeter negat vere dicique aut
ipsi cultiata ad signum quin et ut sit speculate tiata ad significati.

Dubitatio si Deus vi utaretur aliquo signo nec ab ipsi nec spiritu spiritus alog

Dubitatio ori si loquitur per signa sit ?. Ex moralog ut Deus quando signa
ex pte illius sed quia intuitu divini obtineant vere signi ut pte explicamus ebri et de loquitur
quando Deus cognoscit sta a notis stata et spiritus est quia significata vi ut signa ut pte sui ipsi
sibi indicant ad speculandum: quando Deus attingit entia non aliis entitas effecta ad illo
nec spiritus nec effaciter valeat obstruma in cognoscendo speculatione: non ut solo loquendo
ut Deus ideo ultimus signis quae mis matis vere intellectionis et quia primum effim explicamus
ut Deus illo speculat: et quia si magis cautemur ad praecis in speculatione divina effundendo et ab
aliis prius d. Theologis caeter explicatis: qq vi expte et intuitu ut retineri et retineri

4m. Si intuitu Angelicus cognoscere primitum per signa spiritus primus sit tantum
natus et existibilis? Resolvit sit affirm. ut Suarez tractata de Angelis
lib 2 cap 3. et passim subsequentibus praeterquam Zelatus et alii contra. Quia quia nulla datur
pugnantia propter quam Angelis vi possint uti signis tum expte poetae intelligendi angelicae tum ex
pte signorum nā signa valent obtinere vim significandi cui libet poetae creatae natae et exin
poetae ut opte adnotat Ch. in logica lib 2 de intentionibus: poetae vis intelligendi angelicae
vi repugnat cognoscere unum extra alterius ab primis cognitis sed sat curiosate disquirere
ut postea ostendemus. Deinde ipsis Angelis utuntur speciebus impressis et expressis ex eae spiritus impressis
vi cuncta ad obtenta ex se et certa et spiritus oppose intelligenda cui est intuitu Angelicus ipse
sed vi sit ex actu 1° sufficiente attributus ad percipienda ora obtenta creata extra nos et se cognoscibilia
cui talem obtenta omnia pte ipsa inproportionata ut poetae ex illa ratia spiritus matia
et immatia consentant ac pro natura regulantes spiritus spiritualis impressa quae medium inter expressa
seu spiritus cognoscent manifestantes obtenta ut amplius primus est suarez citatus loco cap 3.
Denique nulla apparet solutio in Angelis ad minus imponendi signa existibilia quae alocutione
et aliquam alii sine efficiunt et exercere.

5m. Si filii cori et externi tum in hoc tum in brutis utantur signis spiritus?
Resolvit sit affirm. nā filii cori et externi tam hori quam brutorum utuntur speciebus impressis ac

eax rep. ipsi sapiunt ex eorum phos. prima tradidit a Ar. in lib. de aia: atq; tales species sint pigna spiritalia
ex eorum placitis cui illius species definitio signos pulsus cuiusq; rumpere, q. ni intente sit tales sui
signis spiritalis uno nec phasia inventis sed signa sint natia. Sed ex instibilo q. ad ex cognitione
signi denuniate in cognitione signati specie et prate opus et habitudo signi ad signatum cognos
cere: sed nullus sis brutos et phasia praeexcedat habitudinem seu ratio signi spiritalis ad
id signatum cui in hoc inter omnes quod discursus mentalis q. brutis in specie utalibi ostendere
q. nullus sis brutos internus aut externus ultra signo spiritali natus ex instibilo. Et
si brutus saepe ex cognitione unius consente venire in cognitione alterius et pulli sui aut
galina ipsa agnoscunt tales notia ni sit exco quod prate cognoscat ni pullis habitudo sonis
seu q. si vocis ad matre aut q. si matre sed mate tin supta voce matris nati cris hinta
cognoscit mate et nati ejus tempahà pondo phasmate id galline exuitate cri pulli
phasma illius cecit e de antipatia eius et ad excipitre sot ni exstato sui et phasia ipsi
bus cris tis diuitis rep. uersis interea praepete anticipiere t nisus mate ut ni
nuo prate attingendo sotsis ana ex ui cognitis alterius et pide alis exemplis sunt lapi
ett.

Quinhoc sis externi cris et phasia et ante signis spiritalis? Et chalin
quod sis externos et eorum sit nega, na ea quod cognoscit a sui eorum exter
ni, percipit intuitive; sed cognitio unus signi spiritalis et signati non intuitiva cuius
cognitio dei ex alio aut in alio prius cognito; q. sis cris et externi in hoc ni intente signi
spiritalis? et spiritali quod signos portulat discursi sat curiosate ad agni
tione prate; sed nec discursus nec acutius reperiet in sib. externis aut ea reponat
dibus aphasia ex eorum sua q. qui percepate et cui phasia ad reperiio et hanc et intu
gadet: de phasia igitur magna omnis dubia maxime incipit cor illa spiritualis eius
et speciem cui phasia brutos, cris adhuc apparet cand phasia ut signis spiritalis? in gra
ranitatis et discursus ex sua gratia ex parte cipatione in illis cui gemme e quinta et
omne insinuat pluando spiritalis ibiles sit ut illis operando: atq; ades point ex cognitio signi
uenire in cognitione signati.

Quare ni uidate demgeadem phasia huius usus signos spiritalis natui
si adinuitate discurrere prate et hinta cui ni cognoscit relapio exuing
nionis principis q. prius cognitis duant sua in cognitione dei date uenus usus signos spiritu
lis, in ti phasia ni discurrat prate et hinta aequat ti cum ex alio ut subia externe ex
aueniente, adhuc cognoscit signum spiritale et ni tam specie cui aueniens prius cognitis ducat
grate ad cognitione specie signi spiritalis q. ea pacilina defendi sunt ex opinione pai
entes ipsa phasia huius drpa in spe ac specione phasia brutos diuis decipis alio
uenitate. Et si phasia hoc ni sit dicit spei nec praementione intuitu discursiua autem qu
ibus ex prate sui opinio sit phasia ni alter signis spiritalis? sed et prate cui signum
spiritale et signiae cognoscit dicit ut eandem ad signati q. in qua thingi oportet habitudo
ad q. sit opus a discursu mentale q. in poa aliquo mod discursi in aut ex gratitudine ni
mine reperiti: sot q. unius ex cognitione deueniet phasia huius in cognitione alterius ni cogni

BIBLIOTECA DA UNIVERSIDADE

in cognita habitudine ad significatum prout sed tm. mate rem intimae unionis rei aut sit
potius et ea, quae de phosphoro experimur.

Primum signum habet vera ratio signi in posse quod non percipit significatum. et sicut
quis est signum percipiat a posse ut unus suppositi et significati ab alia
vis non connexus ipsum signum, ut si oculus videat fumum quod est signum in vitreola ignis et in illius
inducit ignem et non fumum. Rursus ostendit quod signum habere vera ratio signi operatione posse,
quod dupliciter magis significat: et primo res quae significat habere rationem significati in posse quod dupliciter non
potest signum ut signum esse constitutum in eo quod aliquid habet repraesentare posse cognoscenti: nam signa
cum sint non possunt signum repraesentare posse nisi unius de signum, quod significat non habebit tam
signum operatione illius cui non repraesentat: nec ratio potest signum cognosci ab una posse et movere
aliam cum sit suppositum ad percipiendum suum significatum: quod non potest fieri habitudine signum habere rationem signi
in suppositum illius quod posse cui significat non operatione absentis posse quod non percipit significatum. et primum
quod impossibile videtur aliquid habere rationem signi et non repraesentare posse cuius est signum et signum quod signum non
movere respectu aliquam posse ad cognoscendum significatum nisi cum illa movendo se vitreola sit aut
illa prius cognoscat si vitreola perit sed posse non movetur sed a signo in vitreola sic cognita
posse cui significato quod de oportet cognoscere non cum ea cum illius movetur a doctore alicuius ad cor
cati modus operationis. Verum dicimus ex iis quibus in tuae petitionis capite quinto articulo 5 non
et in secundum: et forsan ex ipsis tabulis posse signum ex duabus de
finite id quod ipsum sit, et solum se aliquid aliud ostendit, et aliquid signum constare ipsum habuna
tum posse significare et illius significati ab alia cuius est habitudinem cognoscere. Ex in eadem sententia et explicari
signum in vitreola sensibile de quo solum dicimus quod non repraesentat suum significatum sen
sibile externum sed tantum intellectum quod est species intelligibilis a praesente expressa sit et intellectus agen
te non nisi in his exterioribus cognoscere et signum in vitreola ut ea ostendimus: quod non est illius
minus intellectus ostendat ipsum significatum et ex eius illius deveniat in notitiam significati ab
adeo nulla affinitate posse ipsa percipiat signum et non significati aut et. 2° ratio ad
ipsa signum in ea ratione quod aliquid sit movere posse aut obtinere posse cognoscente ad ipsum significatum percipiendum ab signum ab una tantum posse cognoscere excitare valeat alia
cum sit suppositum percipiendo significatum posset secundum eius est suppositum ac principalem
mutare excitationem. Ex ipsa maiori dicimus quod minore signum in vitreola sit cognitum ab una posse excitare valet alia cum sit suppositum percipiendum significati quod ipsum
cipiat aliquo modo signum non vida: valet alia excitare et principalia ma
diate percipiendo tantum signum aliquid recedendo. Non excitatio et suppositum
tum ordo et actus signo cum in alius alius et non quod nona non sit ut dicit posse alius
sicut in quantitate variatione excitatio et illius adcognoscendum potius sed alius in
illud in quibus dicit posse non sine signa illius et alii: ac ipsum non sufficit argum. quod non
ergo bonum quod aut fumus sit in oculo non ab illo signum in vitreola, sed illius species
et tantum signum vitreola in oculi, et praeter illius fumus et signum in vitreola propriae ignis
species intelligibilis fuit de signum vitreola cum sit, et id tantum de species intelligibilis ipsum
in cum sit ipsum. ex quo manifeste colligitur in oculo alius quod species externum non dari signum
vitreola: et non tantum ea sit tale signum et significati

BIBLIOTHECA NATIONALIS LISBOAENSIS

Sintone ôes cia, et effius creaticibi mutuo signa instalia

Sectio 5ª

Cum ita cõt. opinione q. sint qua cãy mirũ efficiens liberum et naturale, formale, materiale et finale tum interqua tum externum de ordo pedit quicumque pitinstalia signa eius sunt, et tum aut e ad ijm supponendum ea fuit externa ad duplex alterum exemplare et physicum quod dicit ut actuale exiti effij ut exemplar dans ista alterum pure principatum deijs vnitatem tendente in sola Trinitate ac eiusdem fuit effij ut sui obiectum cognoscentis et appetentis. 2º idoneitate prior ad et duplex alia q. de intentia non fit quod intima effii sed quod effij ab illa dependeat ex sui principia entitatis alia extrinsecus a quibus effij dependent extrinsecus que aboperanda ordinate extrinsecus entitate aut tali finem: prior tum pars et quod ella ordinatione extrinsecus, ut exemplar ea deemotiva extrinsecus ordinate ad finem Dnatis quibus ista praeposita.

Sit 1º ita ia ipsa efficiens naturalis finalis interna, ac exemplar sit signa natia existentia suae effectui tum possibilis tum existum dum sic accipiant ut potentes caire et actuaintes et ipsi effij spaciae capace: et quia tales ia sint natis extenaria ac ultimis sibi ipsorum et obtinent potientiam ipsi ea sui effectibus ipsis sapiente caelestis possunt intellectu ad cognitione illorum perq. erant signa instalia nullo ideo cognitis illis dictis: quod sibi a priori pedit de effectibus et tum ia sint sapiente ut tales. Obi 1º multi effij in existent poo cognoscente in notia ia quod sint signa instalia. Ex illis ea patens expiae impossibilitate et attingenti dicit effij quod tales sed mate ini et ex se ipsis sint quia ex alij alij dependentia et ipsi. 2º ex ea ex ineo status pot ea ia exemplaris existis sed exabe in ea reali: sed non erit signum defi distinctis ia ex exemplaris habebit vim signi instalis in ea ung. ipsi effij. Ad rationem pedit a modo impedimentis ipsa enim sint non inuacinat distinctis. 3º in sicianda non dicit quia non in ea obstacio hunpter ut pilet a se ipsa mato existente: enim vanic in tum effij distio in tales. 3º in sicianda ia exemplaria existere in ipsa obstacio et tantum tendente: ac quod in ia exemplaris non erit ia sui ipsis nam ipsis stalis non ipsis obstacuis.

2º ita ia efficiens libera pot subire vim signi instalis nutrii effectum possibilis non in alio actu existit. 1º pars ipsi non ia libera pot effiale habitudinem ad huc actus possibilis cui quat sit non res quae ipsum seu mentioni ac commodata sed in se sunt tales effij non potea illi advenit cuiusq. et ipsis addicendo effij, et cognita ut sit tale fit diuera intellectu in cognitione eorum de alijs de eius signum instiale: 2º pars exequum hat quod ia libera sit libera, sua indiuisa ad operandum et non operandum actuate ita non est pot. aduturum; quod sit negat de ratione intellectus ad cognoscendum operiae. aut non operiae nisi forte quod actu operante non operate, non pot arguim ea ad pe adipy 2º ut in ea possit non exercere libertas seu indiuisa ut ipsa exercitae existatis: sed de hac alibi tractabitur.

§ 3° Ita ea efficientia, utq; signum instrumentale efficiendi absolute sumptum est ipsa et quidem essentiae ipsi: sed ea in actu sit determinata et ad effectum ingredientem ad ad effectum ipsum. et pari ratione determinata et ad effectum ipsum seu ut pars illius erit signum instrumentale effectum ingredientis et hoc signum instrumentale effectum ipsum. Et sicut ita dicere cognoscere quod sit ea determinata et ita talis effectus ipsum tunc erit signum ratione illius, ita applicata determinabit ut ea parte qua prior dubitatio et de ea efficientia entis in ad extra, et de ea instrumentali ad extra, ut et lux ratione caloris, aut in ad extra ad effectum ipsum et hujus generatione cum dignitatum sit. §

4° Ita ea efficientia, natura, et in ad extra ab et signum instrumentale effectus existit et ab effectus proprius et ita ea in ad extra negat ponere effectum in exigentia ipsi: ad unum de subiecto albedinis scilicet, quod per se nexus subjectum ad existendum ad entitatem in natura effectus tali et creata existentia. Quod si talis ita sit ad exigentiam ratione erit signum instrumentale generatione effectus existentis et habet naturam effectus non in ipso determinatum ea ad generationem exceptis stabilitate quod ita in ad extra tria ad obtineat sufficienter ut nectitur ad effectum proprium in tali statu in impetrabili. Quia natura habet ad habitudinem naturae existibilitatem in natura effectus proprius: cum nitatur tali effectus in ea cum, et in ad extra ad effectum statim innotescat et effectum. et ratione dicimus. Et quia in ea proprius in indeget et sortitur ad effectum signum hoc sit exigit in actu exercito sum quod sola fit ratione nunciatur ad effectum proprium in ea in existente ad opus statim potest ratione et ratione quod dicit et ita exercitate indigeat ab alio sine quo non valeat poni in actu ad alia impedimenta et generalia aliud esse cum sit ita ea in ad extra dicimus quod opus et ratione in ea proprius et in ea extra aliis alterius autem existens alterius et in ea creata in esse placitum. Et in entitatem et supra al cum in ad extra quod posita ipsa integrum prius et generationem indeveniet in ampliore effectu.

Exigitur ea ratione et ita instrumentale in ad extra ea primum instrumentale effectus in ea proprius et in ea actuali ut est ratio mihi est. 2° Quia simpliciter non ita effectus familia ut per se, sed de instrumentalia tum ut obtineat, tum generalia sunt quoque ut obtineant ea signa familia. 3° alias cognoscere ea signa familia alias instrumentalia generalia sunt obtineat: et instrumentalia ita ut speciem agendi et exercitationem et ea quae ad ea esse per emanationem producunt. 4° Hujus tum natura tum propriae ea signa instrumentalia generalia: non signa familia causa et ant ex parte proprius non ita ex parte obtineat illud in non referunt proprius quod per se exigitur ad signum familia: quod ita potest et ant ex parte ipsum obtineat illa ad familiam operandi ad unum aliquid extendat. §

5° Ita ea instrumentalis, natura et ad extra ea signum instrumentale tum effectus proprius ipsum existentis, cum non ad hinc ad extra. Quia quod talis ita sufficiens ratione et parte ipsum effectus proprius magnitudine maxime deveniet in illius natura quod ea speciem signum instrumentalis. Et ea familia tum externa ipsum interna familia et generalis ita sit signum instrumentalis natura. Ipsa ratione posita cognoscere hoc ea ipsum detalium partium ad unum et in natura effectus proprius et maxime quod ardente proprium signum instrumentalis quod non pendet de ea familia externa ut effectus tria sua entitate speciebus quod sic non dependeret ab illa natura: non de dicit et ea signum instrumentale existit ab illius ordinationis ipsum partis ipsum a natura agentis. Et si talis ordinatio ampliate ita ea ordinantis et sit natura non ipsum

[illegible] in eius [illegible] et [illegible] eius [illegible] simplex: sed tri [illegible]
linea, et rōe iunctionis signum exhibet. Quæ applicanda est effectibus ex eis, ob
unitatem accommodata, et proportionata cum illis.

Secta signi quæ cognitio ita dicit in unum ut subeat rōe signi
initialis, tribuit quittum ad significati notitia: ad cuius explicationem habis
signum initiale multiplex attingi potest, et ut est signum mate quæ notionem habet, ad exultandum
intellectum in propriam significati partes, mate, sive existibus. cuius dē exemplo
sit unius beata quæ dicitur et clara attingere attingere est divina essentia, et exui huius tacitus ex
tendit ad creaturas adhuc in gratia. Quatenus dicere et dicere attingit in quo 2 actio extendit ad
creaturas, porro in gratia, in eo in parte et gloria attingit dicit acclare in quo quatenus sit
dubium talis creatura extendere et 2 actio ad earum creaturam in parte cum talis tacitus
in apparet explicitus nisi quæ cognitio respectu ad [illegible] quatenus est signum initiale necessarium
existalia ini get explicationem et confirmationem.

Exigitur ad discrimen inter cognitione dicta et clara, sed cum enim
ratio cognitio dicta illa dē quæ cognoscitur una res dicta et alia [illegible]
propriis et [illegible] quatenus opposita cum evidentia et claritate: cognitio ipsa opposita huic cog
nitioni dicta illa est quæ percipit res una primitus cum alia in distinguendo una ab alia sed
cum prædo ut res primitus cum alia, quia est cognitio hoc sporadice suae partibus cognoscit da
2 a et cum res, res scilicet, quæ cognoscitur clare et evidenter ut in se et primitus cum
alia, quia est cum beata in attributis: cognitio ipsa huic vita est quæ attingit per alius
ut Deus a nobis percipit res spirituales, subtile mate, et aliqua alia quæ de rebus per necessa
cunte. 2 cognitione potest esse dicta vitalium tacitus quæ pilla principalitate et dicit ab
alius et opposita in partibus cum non participante unis se dicit, sed primum unus sit
sed ibi obscurante: sic hoc cognitio est dicta sparsione illius et opposita in aliquo tacitus
sit pro intuitio obscurante, ipsi hoc: non de hac cognitione dicta credit resultio et
adhuc existit res ut ita sufficit.

Quæ obedientialis habet omnem signi initialis et mateis

Sectio 4a

Existitate quæ de potentia obedientiali in eo effectuum adquirendi et claudorum, res diuinitatis
mate? ad cuius resultione quæ supponendum ut certum dari talem potentiam obedientialem in
actuum tum passiva, initiata passiva absentiate rei elevatæ: et in diversis quæ in quibus
[illegible] et [illegible] absente re elevata adagenda et rei principes, quæ sit [illegible] et res